["ובשמיים שתקו" – ש.מ. בר-און קטעים מתוך עמ' 48-50 ו 91]

היער בבילגוראיי

בחזרה לדף הקודם

Previous

next

... סביב גבולות העיירה מושרשים היו יערות בתוך צללי התמיד שלהם.

ימי הקיץ המחניקים היוו עינוי לאותם שישבו בבתיהם צרי המידות. עיני הצעירים כלו לקראת יום השבת, בו השתחררו מהמחנק הביתי ויצאו למלא ריאותיהם באוויר הצח. המבוגרים יותר יצאו להינות בצל היערות. כשהיו יוצאים לרגל עסקיהם, מעיירה לעיירה, נהגו לעבור ביערות, ישובים על עגלות רתומות לסוסים ומתבסמים עד שכרון החושים מריחותיו, עד כי נפלה עליהם תרדמה. עם בוא החורף בכל גבורת זעפו, פסקו דרכי היער מהיות מקום מפלט מהנה. הדרכים הפכו להיות מושלגות, ורק אלה, שעיסוקם חייב נסיעה ליריד, העזו לעבור דרכן...

... באביב ובקיץ ניתן היה למצוא ביער מעט מזון לעניי העיירה. בבקרים רווי הטל יצאו יהודים כפופי גב לחפש בין עצי הענק העטופים אזוב וירוקת רכים כקטיפה, פטריות למרק. והיו עונות לפטל אדום ולאוכמניות, וענבי שועל שחורים. והיו מקומות ביער שבהם נמצאו דמדמניות קטנות בעלות אלף טעמים. ולא הרחק מהן גם חוזררים מוארכים, שבמראם הזכירו ענבים, מוריקים בטריותם ומזמינים את המטיילים ביער: 'בואו ילדים, קיטפו אותנו, היטיבו בנו את לבכם...' בימים ההם, משך השבוע, היטיבו בפרי היער את לבם ובשבתות חיפשו בין ענקיו שמחה ומרגוע...

...בימי החורף האפורים והקצרים, התחוללה בגופו של היער טרגדיה שאימה להמיט עליו חורבן. ידיים אנושיות השמידו ומחקו חלקים מן הטבע, עמל שנים אינספור של גשמים שהשקו אותו, שמש שהחמה לו ותנאים שאפשרו את התפתחותו. אלפי עצים נגדעו בשיניהם המשוננות של משורים. גופי הענק הכבדים לא חשו בקיפאונם את המוות, אך בכל זאת מי שעשה אזנו כאפרכסת, יכול היה לשמוע מתוכם אנקה עם כל חתך של משור. כשהוסרו המשורים, נותרו הגזעים עוד שבריר שנייה תלויים על בלימה אחרונה, ואז כשקרסו בעצמם מפאת כובדם, או אז השמיעו את גניחת הכאב האחרונה שלהם בטרם הצטרפו אל הנסורת ושבבי העץ, חלק מגופם, על אדמת החורף הקשה... ונחבט אנושות בקרקע. כן, באותה אדמה בה לפני שנים רבות נקלט זרע קטן, בה התפתח ובקע ממנו צמח עדין שהיה לענק יער, אותה אדמה ממנה בא, אליה שב. קודם היא הייתה ערש חייו ואילו עכשיו ערש-דווי...

אז הלכנו לראות את היער... חשבנו שאבא דימה 'חורשה' ליער, למה התכוון באומרו 'ענקי יער'? זה מה שראינו

סבך היער

סבך היער - על פי האמונה שרווחה בעיירה, מקום משכנה המועדף של 'לילית' היא מלכת השדים ששמה עינה ביהודי תם לב וירא שמיים שיצא עם עגלונו במוצ"ש דרך היער לבצע עסקה לשבוע החדש, ולא זכר להבדיל בין קודש לחול...

next prev.

"... להזדמנות זאת ציפתה לילית... ובחשכת היער מיהרה לפרוש את רשת הטומאה שלה. במקום בו ראה השטן את הצמחייה, סובכה באילנות עד שהיו לתשלובת אחוזה בחוזקה שעין בן-אנוש לא צלחה לחדור בעדה..." ["והשמיים שתקו" עמוד 103]

next prev.

27.07.2007

"באותה אדמה בה לפני שנים רבות נקלט זרע קטן, בה התפתח ובקע ממנו צמח עדין שהיה לענק יער "

next prev.

"... סביב גבולות העיירה מושרשים היו יערות בתוך צללי התמיד שלהם."

"...כשהיו יוצאים לרגל עסקיהם, מעיירה לעיירה, נהגו לעבור ביערות, ישובים על עגלות רתומות לסוסים ומתבסמים עד שכרון החושים מריחותיו, עד כי נפלה עליהם תרדמה... "

next prev.

"...ימי הקיץ המחניקים היו עינוי לאותם שישבו בבתיהם צרי המידות. עיני הצעירים כלו לקראת יום השבת, בו השתחררו מהמחנק הביתי ויצאו למלא ריאותיהם באוויר הצח. המבוגרים יותר יצאו להינות בצל היערות... "

next prev.

"בין עצי הענק העטופים אזוב וירוקת רכים כקטיפה "

next prev.

"... באביב ובקיץ ניתן היה למצוא ביער מעט מזון לעניי העיירה. בבקרים רווי הטל יצאו יהודים כפופי גב לחפש פטריות למרק.
והיו עונות לפטל אדום ולאוכמניות, וענבי שועל שחורים. והיו מקומות ביער שבהם נמצאו דמדמניות קטנות בעלות אלף טעמים.
ולא הרחק מהן גם חוזררים מוארכים, שבמראם הזכירו ענבים, מוריקים בטריותם... "

הנהר השחור "צ'רנה לאדה" חוצה את היער וזורם לשדות הפתוחים שגובלים ביער

next prev.